

[Minister Frode Jakobsen.]

Vi har altsaa i disse Forhold sat vor Lid til den allierede Overkommando, og saa længe det ærede Medlem Hr. Rytter ikke mere slaaende har bevist sin Overlegenhed sammenlignet med General Eisenhower, vil vi fortsat holde os til den Opfattelse, vi har. At tale om Muligheden for at ændre Planen i sidste Omgang viser et yderst manglende Kendskab til illegalt Organisationsarbejde. Vi kendte ikke hinanden og kunde ikke med saa kort Varsel sende Bud og revidere Listerne ude over hele Landet. Det laa saaledes, at vi saadan noget som den 2. Maj fik Besked om at være kampklar; det var altsaa slet ikke, som det ærede Medlem forestiller sig, saaledes, at vi lang Tid i Forvejen kunde se, at det vilde komme paa den Maade, som det gjorde. Den 2. Maj — maaske var det den 1., maaske den 3., men altsaa en af de første 3 Dage i Maj — fik vi Besked om at være klar til Aktion.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg finder det meget beklageligt, at den Opfattelse spredes i Befolkningen, at Landet er delt i 2 Lejre i Spørgsmaalet om Afstraffelsen af Landsforræderne, nemlig Frihedsbevægelsen og de andre, saa at Frihedsbevægelsens Folk er de haarde og fanatiske eller ligefrem grusomme, medens den anden Part er imod de haarde Straffe. Et Faktum er det dog, at den Lovgivning, vi har faaet, er kommet enstemmigt fra Regeringen. Paa den ene Side er alle Partiers Ministre ansvarlige for denne Lovgivning — ingen af dem kan vende sig imod den —, og Lovene er vedtaget med Tilslutning fra alle Rigsdagens Partier. Paa den anden Side er vi inden for Frihedsbevægelsen ikke besjælede af nogen Trang til Hævn, og vi er heller ikke blinde for Faren ved, at saa stort et Antal Mennesker sættes i Fængsel for senere, naar de bliver sluppet løs, let at kunne danne en asocial Kaste, der føler sig udstødt af Samfundet og kan komme til at rekrutere Forbryderne.

Formanden: Jeg henstiller, at man nu søger at indskrænke Diskussionen mest muligt.

Rytter: Den højtærede Justitsminister var inde paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Elmquist havde stillet angaaende den paagældende Udtalelse i Betænkningen. Maa jeg straks melde mig som en, der maaske har nogen Skyld i, at denne

Udtalelse fremkom. Men Justitsministeren refererede mig ikke ganske rigtigt, idet mit Hovedargument ikke var Hensynet til Reglerne om Erstatning for uforskyldt Fængsling i Retsplejeloven. Min Stilling er den, at jeg mener, at de, som var ulovligt indespærret, ifølge Straffeloven har Krav paa Erstatning. De, der ulovligt har indespærret dem, maa kunne drages til Ansvar, og de paagældende maa kunne faa Erstatning — det er mit Argument, men for Resten er det jo temmelig lige-gyldigt.

Den højtærede Justitsminister besvarede ikke mine Spørgsmaal. Ministeren sagde: det har jeg allerede været inde paa i første Omgang. Men det er ikke rigtigt. Jeg oplyste i mit første Foredrag, at Ministeren har sat Frihedskæmpere ind som Domsmand. Ministeren benægtede dette; derefter læste jeg Cirkulæret op, for at man kunde se, hvorledes det forholdt sig. Ministeren har ikke besvaret det Spørgsmaal, om det var mig eller ham, der tog fejl — men det vil jeg overlade til andre at bedømme.

Den højtærede Justitsminister tillagde mig en Udtalelse her i Tinget, som han dvælede meget længe ved — derved undgik han lettere at besvare andre Spørgsmaal —, idet han sagde, at jeg havde udtalt om min Henvendelse til Ministeren, at „det endte med“, at Justitsministeren gav sit Samtykke. Jeg skulde derved have villet give Indtryk af, at det maaske var min Henvendelse, som havde bevirket dette. Det var, sagde Justitsministeren, karakteristisk for mig — *desværre* karakteristisk. Naar man fører et saadant Angreb, hvad skal man saa sige er karakteristisk for den Mand, der i sit Angreb siger noget, der ikke er rigtigt. Nu er jeg saa heldig, at jeg har faaet fat i det stenografiske Referat af det, jeg har sagt, og jeg tillader mig at læse det op. Der staar: „Jeg henvendte mig i samme Anledning til den højtærede Justitsminister og fremførte mine Argumenter, og det endte med, at Ministeren — maaske Ministeren havde gjort det ogsaa uden min Henvendelse — sagde tydeligt og klart: Jeg er villig til at give Til-ladelse til, at disse Sager appelleres til Højesteret.“ Altsaa jeg pointerede netop her loyalt, at maaske havde Ministeren ogsaa gjort det uden min Henvendelse. Jeg har absolut ikke tiltaget mig nogen Ære for, hvad der skete, og jeg haaber derfor, at den højtærede Justitsminister vil tage denne Karakteristik af min Opræden tilbage.